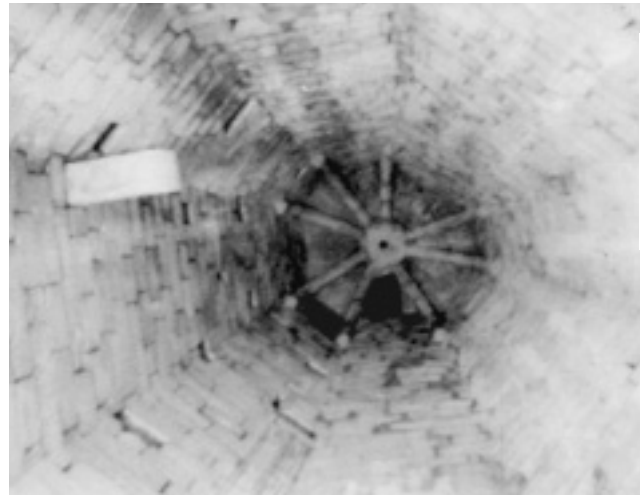


## Sant Feliu: la punxa del campanar. O no?

Des de fa unes setmanes observem, i en tenim per a una bona temporada, una imatge ben singular de l'emblemàtic campanar erigit d'agulles, ben segur que irrepetible durant, almenys, la present generació: està tot embolcallat de bastides i lones.

LA IMATGE ÉS TAN SINGULAR com la d'algun gravat romàntic que corre per l'Arxiu Municipal, o la d'algun altre, quasi imaginari, de principi del segle XIX, de l'època del domi-

ni francès, on s'hi representa una enorme punxa o pinacle central. Aquest pinacle és present en la tradició gironina com l'original que fou destruït per un llamp tot donant



FRANCISC LLORENS

La vista zenital de l'agulla del campanar mostra clarament la irregularitat dels octògons.

## La llum de Radiocadena

La crisi que sacseja la ràdio i la televisió de titularitat estatal ha arribat també a la delegació de RNE a Girona, on s'han produït canvis i prejubilacions. Enmig d'un clima de malestar general, algú ha volgut fer referències al passat i ha menystingut l'etapa de Radiocadena, extraordinària experiència que, molt avançada ja la transició democràtica, va enterrar definitivament la lletra i l'esperit de l'emissora La Voz de Gerona. El director d'aquella ràdio dels sindicats verticals, que set anys després de la mort del dictador encara es mantenia *inasequible al desaliento*, va ser substituït finalment per Joan Albert Argerich, el locutor que havia estrenat Ràdio 4. Amb ell es va encetar un nou estil i es va crear un nou model que encara avui és vigent a les millors emissores: una ràdio de proximitat, oberta a la participació directa de l'oient molt abans dels mòbils, dels SMS i dels *e-mails*, amb informació en viu i en directe des d'unitats mòbils, amb presència habitual d'opinadors solvents i amb una vocació de servei públic acreditada àmpliament en el dia a dia.

Els anys de Radiocadena van ser uns anys d'eufòria, d'imaginació i de creativitat, i també d'una intensa vida cívica col·lectiva. Tothom va passar un dia o altre per les instal·lacions de l'atrotinat edifici sindical de la Gran Via i tothom va poder dir-hi la seva. Un homenatge recent a la locutora i productora Maria Terradas va congrega un nombrós grup de persones col·locades avui en llocs cabdals de la premsa, la ràdio i la televisió catalanes, unides pel denominador comú d'haver començat a treballar i aprendre l'ofici de la comunicació en els estudis d'aquella emissora tan precària de mitjans com milionària d'il·lusions.

Molta gent recorda encara les nevades gironines de 1986. Molts milers de persones es van quedar hores i hores de dia i de nit sense llum, amb el país sobtadament aturat. Però funcionaven, almenys, els transistors de piles i, a través seu, en una guàrdia permanent, Radiocadena va mantenir encesa, enmig de la foscor, la llum de la informació i l'ajut, de la tranquil·litat i la confiança. Aquella llum encara brilla avui com el millor símbol de tot el que Radiocadena va fer i va significar, durant uns anys, per a la societat gironina.

Narcís-Jordi Aragó

lloc a la característica piràmide truncada d'avui, jardí —el més elevat de Girona— on sembla que creixen alzines, oliveres i alguna figuera. Sembla documentat que el llamp hi caigué. Els historiadors, amb més o menys fiabilitat, ho recullen. Roig i Jalpí el situa la nit del 9 de febrer de 1581. Enric Claudi i Girbal ho fa també el 1581 i detalla l'escapçada de 12 peus de l'agulla central. Jaume Marquès data el llamp el 1561. Però el fet persisteix. És, tanmateix, difícil de creure el que explica l'autor anònim d'uns escrits antics de l'arxiu de la Catedral, que diu que les pedres foren projectades fins a Sant Daniel i que el cos incoerente de sant Narcís canvià de postura tot assenyallant el miracle que no s'hagués produït cap accident. El cert és que la

punxa era —és— impossible. Geomètricament impossible. Les cares de la piràmide truncada són desiguals, formen dues bases, superior i inferior, que són octògons completament irregulars, i la nervadura gòtica de la volta interior és com una estrella mal feta. No podia acabar mai en punxa. No és cert, per tant, que totes les construccions antigues fossin ben construïdes. La part superior del nostre campanar, almenys, no. Ho han constatat i dit els arquitectes que tenen cura de la seva restauració. Segurament Pere Sacoma, contractat el 1368 per cons-

truir-lo i que va treballar en el cos inferior fins al 1392, va començar bé. Però el campanar no es va acabar fins al 1581, quan hi treballava Joan Belljoch, després d'haver-ho fet Enric Gelabert i Pere Boris, contractats tots ells entre 1532 i 1581 (l'any que, notem-ho de passada, el suposat llamp caigué damunt la presumpta punxa). Quin d'ells no en sabia prou? Quin d'ells va forjar la llegenda —creguda per tothom— que atribuïa al llamp l'enderroc d'una punxa que mai no havia existit?

Narcís Sureda Daunis

## El Col·legi de Periodistes compleix 20 anys

El Col·legi de Periodistes de la demarcació de Girona ha complert els vint anys de vida des de la seva fundació, el març del 1987. L'entitat es va constituir d'acord amb la llei aprovada pel Parlament de Catalunya el 24 d'octubre del 1985, a la qual es van acollir els membres de l'antiga Associació de la Premsa, que estava integrada per una dotzena de professionals que tenien carnet oficial.

AQUESTA ASSOCIACIÓ HAVIA estat presidida durant molts anys per Manuel Bonmatí i, després de la seva mort, per Narcís-Jordi Aragó, que va ser el primer president del nou Col·legi. En principi, van quedar-ne al marge un nombrós grup de treballadors de premsa, ràdio i televisió que no podien formar-ne part legalment per no tenir

l'esmentat carnet. Alguns d'ells s'aglutinaven entorn d'una associació anomenada Agrupació de Periodistes de les Comarques Gironines, que presidia Emili Casademont, de Figueres. La majoria, però, es van anar integrant posteriorment al Col·legi, de manera que actualment té 244 socis que treballen en els diversos sectors dels mitjans



El logotip que durant vint anys ha presidit la vida col·legial.

de comunicació, amb seu tant a les nostres comarques com en altres llocs del Principat i de l'Estat.

Durant els seus vint anys d'existència, el Col·legi ha anat renovant periòdicament la seva junta a través de les corresponents eleccions. Aquestes s'han celebrat normalment cada quadrienni, si bé la dimissió d'un dels presidents va provocar que el febrer del 1994 es nomenés una junta constituent, encapçalada per Enric Matarrodona, que va dirigir l'entitat fins a la convocatòria de noves eleccions. A més de Narcís-Jordi Aragó n'han estat presidents Tomàs Yebra, Enric Matarrodona i Narcís Genís. Entre les activitats del Col·legi, centrades fonamentalment en la defensa, els serveis i l'assessorament dels socis en el camp professional, cal destacar també l'organització de diverses activitats culturals i de debat sociopolític. Una de les activitats de tipus cultural més reeixida va ser l'organització d'una exposició sobre Josep Pla

que va reunir nombrosos textos escrits, documents i fotografies referents a l'escriptor i periodista empordanès. Aquesta exposició va estar oberta al públic primerament a Palafrugell i posteriorment a la ciutat de Girona. A més, el Col·legi va organitzar durant un temps una sèrie de xerrades a les escoles de primària per acostar els alumnes al món de la premsa. Igualment, els últims anys ha celebrat la festa de les anomenades Mosques de la Informació, en la qual es fan públics els noms de les persones i entitats que han destacat més per donar a conèixer arreu el nom de Girona, o bé que han donat més o menys facilitats als periodistes per realitzar el seu treball professional. També ha participat en les anomenades Nits del Turisme i en altres activitats similars. Actualment el Col·legi disposa d'un local propi al carrer Nou del Teatre, 1, de la ciutat de Girona, que ha estat restaurat a fons.

Pere Madrenys